

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Румяна Лилова

Ива Кечева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7849** по описа за **2011** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 19612 от 09.09.2011 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Д. И. П., срещу Съдебно решение № 132 от 20.07.2011 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 11-ти състав по нахд № 234/2011 г. С последното е потвърдено наказателно постановление (НП) № 80014 от 06.10.2010 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция” (ОПП) - СДВР, с което на Д. И. П. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1000,00 (хиляда) лв., за нарушение на чл. 139, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДП), на основание чл. 179, ал. 3, т. 1 от същия закон – управление на МПС по републиканската пътна мрежа без заплатена винетна такса.

В касационната жалба се навежда довод за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради противоречие с материалния закон, немотивираност и допуснати от съда процесуални нарушения във връзка с издирване и установяване на обективната истина – основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че въпреки направеното от касатора оспорване и в противоречие с утвърдената съдебна практика, въззивният съд е

приел за доказани описаните в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) обстоятелства. Неправилно СРС не е отчел липсата на „конкретни части от съдържанието” на АУАН, предвидено в ЗАНН – свидетели и доказателства. Касаторът оспорва, че приетата от съда фактическа обстановка се установява и потвърждава от показанията на разпитания по делото свидетел М.. Поддържа, че посоченото лице е недопустимо да се разпитва в качеството му на свидетел, поради забраната, установена в НПК едно лице да участва в производството в две процесуални качества. Освен това, сочи че съдът не е извършил необходимите действия по разкриване на обективната истина. Не е разпитал свидетеля по АУАН и не е обсъдил липсата на индивидуализация на типа и тонажа на моторното превозно средство (МПС), от което зависи определянето на вида винетен стикер, респективно индивидуализацията на санкцията при липсата му. Предвид изложеното твърди, че е било нарушено правото му на защита. Моли отмяната на решението на СРС.

В съдебното заседание касаторът не се явява и не изпраща представител за участие в производството.

Ответникът по касационната жалба – СДВР, редовно призован, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 80014 от 06.10.2010 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 10.09.2010 г. П. е управлявал товарен автомобил М. с държавен контролен номер (ДК№) РВ 9914 ВМ в [населено място], по автомагистрала Т., като не е имало винетен стикер, закупен за този автомобил и залепен на предното стъкло. Счел е, че посочената фактическа обстановка се установява от АУАН, който има доказателствена стойност по чл. 189, ал. 2 ЗДП и от показанията на разпитания свидетел М.. Изложил е подробни бланкетни съображения, с които мотивира становището си относно наличието на доказателствена сила на АУАН.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства относно компетентността на лицето, съставило АУАН и гласни доказателствени средства – показанията на Мито М. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че

правилно и законосъобразно административнонаказващият орган (АНО) е подвел описаната по-горе фактическа обстановка под нормата на чл. 139, ал. 5 ЗДП. В заключение, след като е съобразил, че П. е управлявал моторно превозно средство (МПС) без да е заплатил тази винетна такса, е приел, че е извършил нарушение на чл. 135, ал. 5 ЗДП, за което законосъобразно е санкциониран с административно наказание глоба в размер на 1000,00 лв. на основание чл. 179, ал. 3, т 1 ЗДП. Освен това е изложил бланкетни съображения, че при извършената служебна проверка на спорното НП съдът не е констатирал допуснати в хода на административнонаказателното производство нарушения – НП е издадено от компетентен орган, при спазване на предвидените от закона формални предпоставки и процедура и притежава всички изискуеми от закона реквизити. То санкционира реално извършено от санкционираното лице деяние, което представлява административно нарушение. Определеното наказание е от предвидения в закона вид и абсолютен размер, определено при стриктно спазване на законите изисквания.

Административен съд София - град, IV- ти касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е незаконосъобразно. Налице е наведеното касационно основание – допуснати от съда при разглеждане на делото и постановяване на решението съществени нарушения на процесуалните правила.

На първо място, касаторът твърди немотивираност на съдебния акт, предмет на касационна проверка. Този довод е основателен. За да потвърди обжалваното НП, въззивният съд се е задоволил да изложи конкретни мотиви единствено във връзка с наличието на компетентност на неговия издател. В останалата част мотивите представляват теоритични разсъждения по приложението на чл. 189, ал. 2 ЗДП и Постановление № 10/73 на Върховния съд (ВС) и бланкетни такива (без да са конкретни и свързани с настоящия казус) по повод извършената служебна проверка на спорното НП. Съображенията на СРС във връзка с въпроса, с който е сезиран се ограничават само до следното: „Доколкото жалбоподателят е управлявал МПС без да е заплатил тази винетна такса, той е извършил нарушение на чл. 139, ал. 5 ЗДвП. Деянието законосъобразно е санкционирано съобразно чл. 179, ал. 5 ЗДвП, като е наложено адм. наказание „глоба” от 1000 лв., която е в абсолютен размер. Поради това наказателното постановление следва да се потвърди. ”, както и цитати на чл. 189, ал. 4 и чл. 139, ал. 5 ЗДП и чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата (ЗП). Освен това, тук следва да се посочи, че чл. 139, ал. 5 ЗДП е цитиран в неприложимата му редакция към датата на постановяване на съдебното решение, а не към относимата такава – датата на осъществяване на състава на вмененото на П. административно нарушение. Поради този пропуск без връзка с казуса е цитирана и нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП, вместо тази на чл. 10, ал. 2 ЗП.

Настоящият съдебен състав не споделя съображенията на районния съд относно доказателствената стойност на АУАН. Разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДП не е приложима в съдебното производство, поради което въззивният съд следва да изследва обстоятелствата, посочени в акта и да събере всички доказателства. В този смисъл е и Постановление № 10 от 28.IX.1973 г. на Пленума на ВС. Съгласно т. 7 от него отразените в АУАН фактически констатации не се считат за установени до доказване на противното и затова административнонаказателното обвинение следва да се установи с допустимите от закона доказателства. Дори да се възприеме становището на въззивния съд относно доказателствената стойност на АУАН, немотивирано се явява разбирането му относно установената фактическа обстановка по делото, която обратно

на отразеното в обжалваното съдебно решение, не кореспондира на вписаното в АУАН и НП. Съдът не е обосновал изводите си относно фактическата обстановка с подробно обсъждане на доказателствата по делото.

В мотивите си районният съд не е изложил съображения в най-важната част на съдебното решение, касаеща правните изводи - по отношение извършването на вмененото на П. нарушение, неговия автор и вина. Така касационната инстанция не може да установи правните съображения за взетото решение. Това съставлява съществено нарушение на процесуалните правила по чл. 348, ал. 1, т. 2, във вр. с ал. 3, т. 2 НПК, във вр. с чл. 63 ЗАНН и е касационно основание за отмяна на съдебния акт. При новото разглеждане на делото въззивният съд следва да съобрази разпоредбата на чл. 139, ал. 5 ЗДП, в релевантната и редакция, както и разписаното в чл. 10а, ал. 2, във вр. с ал. 6, 7 и 8 и ал. 4 ЗП предвид описанието на твърдяното нарушение в процесните АУАН и НП при преценка на тяхната законосъобразност.

На следващо място, налице е и допуснато от СРС съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 и т. 3 от НПК - липса на протокол за съдебно заседание от 20.07.2011 г. Видно от съдебния акт, предмет на касационен контрол, последният е постановен след проведено на 20.07.2011 г. съдебно заседание. Последният приложен такъв по делото е от 18.07.2011 г. Липсата на съдебен протокол е абсолютно основание за отмяна на съдебното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда, при което този порок ще бъде отстранен.

Предвид гореизложеното, касационната жалба е основателна поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 348, ал. 1, т. 2, във вр. с ал. 3, т. 2 НПК. Ето защо, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, а делото върнато за разглеждане и постановяване на съдебен акт по същество от друг състав на СРС.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ, във вр. с чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Съдебно решение № 132 от 20.07.2011 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав по нахд № 234/2011 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 80014 от 06.10.2010 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция”- Столична дирекция на вътрешните работи, за налагане на Д. И. П. на административно наказание „глоба” в размер на 1000,00 (хиляда) лв., за нарушение на чл. 139, ал. 5 от Закона за движение по пътищата, на основание чл. 179, ал. 3, т. 1 от същия закон.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.